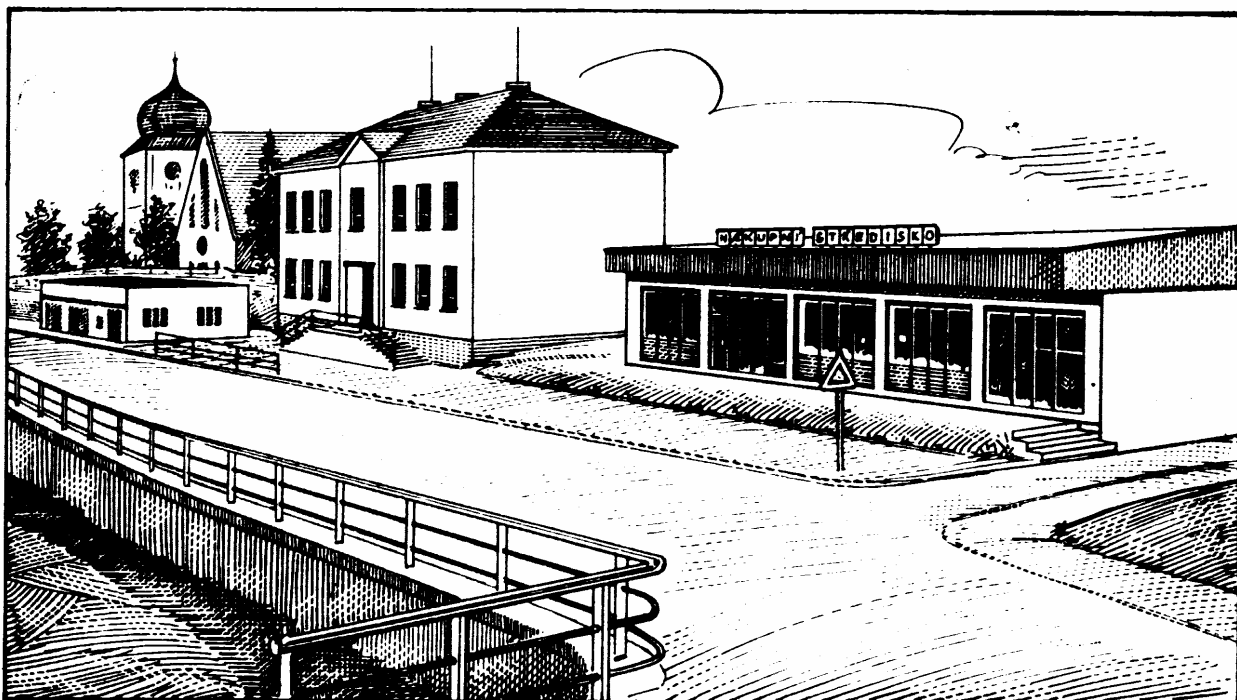

Sopotnický zpravodaj

Duben 2006

č. 2006/2

Vydává: Obecní úřad Sopotnice

Slovo starosty	2
Z naší školy	3
Akce 1. stupně	3
Ze školní družiny	3
Rodičovský ples.....	4
Dějepisná soutěž – únor – červen	5
Na výstavě	5
Okresní kolo PDR.....	5
Občanská výchova netradičně	6
Divadelní představení v Pardubicích	6
Náš lyžařský zájezd	6
Den knihy v ZŠ.....	7
Sběr papíru.....	8
Výstava SOPOTNICE V KRAJKÁCH	9
Osvětová beseda a Sopotnická dechovka připravují.....	10
Dorty opět na Josefa	11
Sopotnický masopust	11
Myslivecký spolek	12
Ze Sportu.....	12
SK Humparek	12
Bezkontaktní hokej	14
Z turistiky	14
Začíná fotbalové jaro	15
Z naší historie.....	17
Sopotnická „měšťanka“ oslaví 60 let trvání - 1. část.....	17
Z historie naší farnosti - 1. část.....	20

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

když jsme začínali připravovat toto číslo zpravodaje, byla ještě zima jak se patří. Sněhu bylo všude dost, teprve tání nám ukazuje a ukáže, jaké škody nám zima nadělala. Zatím se nejvíc škod projevuje na komunikacích, které budeme muset opravit. Bude to stát nemalé finanční prostředky, ale musíme se s tím nějak vyrovnat. Odtátý sníh nám také ukáže nepořádek a odpad, který musíme odklidit. Proto proběhne sběr železného šrotu v sobotu 15. dubna. Bližší informace budou na letáčích dodaných do domácností a zveřejněny obecním rozhlasem.

Dále bych chtěl upozornit na stále volně pobíhající psi, kteří po sobě zanechávají exkrementy všude kolem cest a podobně. Toto se týká i psů venčených svými majiteli, kteří jsou povinni ze zákona po svých miláčcích exkrementy uklízet.

Řada občanů, (kteří jsou na procházkách i s dětmi) si stěžuje na vybíhající psy od rodinných domků, kteří je obtěžují a ohrožují. Nikomu z nás by se určitě nelíbilo, aby nás cizí pes obtěžoval.

Dále bych se chtěl zmínit o plastech a PET lahvích. Podle potřeby plnění budou se nádoby na PET lahve přidávat, ale chtěl bych Vás poprosit, aby jste je před vhozením do nádob na plasty řádně sešlápaly, protože se jich jinak do nádob moc nevejde.

Žádám Vás v zájmu ekologie, abyste odpady řádně třídili. Dne 21. dubna budete mít možnost odevzdat bezplatně nebezpečný odpad přímo firmě, která v Sopotnici provede sběr. Informace budou zveřejněny na letáčích a místním rozhlasem.

V nejbližší době se bude provádět zdravotní řez lip před kostelem. Tyto stromy jsou proschlé a hrozí rozlomením.

Vím, že je ještě mnoho věcí, které je třeba vylepšit a opravit, ale pro nás je v současné době nutná dostavba šesti bytových jednotek v domě čp. 239, kde se po celou zimu pracuje.

Do jarních měsíců mnoho elánu, osobní pohody zdraví Vám přeje

Ladislav Martinec

Z naší školy

Akce 1. stupně

26. 1. 2006 – děti shlédly divadelní představení v Ústí nad Orlicí „Princové jsou na draka“. Vystoupení se dětem velice líbilo, protože si na závěr mohly zazpívat společně s herci.

12. 2. 2006 – mateřská školka nás pozvala na čarovné představení „Kouzelník“.

22. 2. 2006 – sbalili jsme si brusle a teplé oblečení a vyrazili na zimní stadion do Ústí nad Orlicí. Kluziště jsme měli k dispozici dvě hodiny. Začátečníci si zkusili stát na bruslích a zdatní bruslaři si procvičili svoji techniku. Děti byly velice spokojené, i když se některé nevyhnuly pádům.

První stupeň se také zapojil do celostátního projektu „Zdravé zuby“. Děti se seznámily s péčí o zuby, poslechly si výklad o složení chrupu, typech zubů atd.

Dále jsme si hráli na malíře, protože proběhla výtvarná soutěž, která byla rozdělena do dvou kategorií.

1. kategorie – 1. až 3. ročník
„Moje oblíbená hračka“

Martin Kovář
Václav Jareš
Martin Panuš
Vendula Vaňková

2. kategorie – 4. a 5. ročník
„Moje oblíbená pohádková postava“

Štěpán Bukáček
Damián Volcov
Nikoleta Volcov
Jiří Janeček, Jaroslav Brožek

Ze školní družiny

Počátek nového roku byl ve družině věnován zimě. Vyráběli jsme zimní okno, stromeček, sněhové vločky, ptačí krmítko a spoustu dalších výrobků. Většinu z nich mohli zájemci vidět na výstavě ve škole i ve školní družině 18. ledna 2006, kdy se konal „Den otevřených dveří“.

Dlouhou a nekonečnou zimu jsme si zpestřovali vycházkami na zasněžené hřiště a výpravami do zimní přírody. Soutěžili jsme o nejhezčí stavbu ze sněhu, sledovali stopy zvířat a došlo i na sněhovou bitvu. Nechybělo ani tradiční sáňkování na Homolce.

V závěru pololetí jsme s napětím vyhodnotili naši soutěž „Šikulka

družiny“, ve které děti sbírají razítka – hvězdičky za své úspěchy, pomoc atd. Nejlepších deset „šikulek“ dostalo drobnou odměnu a všechny děti sladkosti. A kdo se umístil na předních místech? Jsou to tito žáci:

1. Kristýnka Kopsová	64
2. Nicoleta Volcov	60
3. Maruška Biliová	59
Venoušek Jareš	59
4. Honzík Hledík	52
5. Pepa Martinec	49

Soutěž pokračuje i v druhém pololetí školního roku.

Koncem února se tématem číslo jedna staly Zimní olympijské hry v Turíně. Fandili jsme českým sportovcům a společně se radovali z jejich úspěchů. Děvčata si oblíbila Kateřinu Neumannovou a její dceru Lucinku. Kluci zase s nasazením vlastního života napodobovali české hokejisty, a tak mi často ve družině běhal s hokejkou Vokoun, kterého střídal Hnilička.

V březnu se chystáme na recitační soutěž a aby náš přednes byl ten nejlepší, zaměřili jsme se na správnou výslovnost. Každý týden se učíme jednoduchou říkanku nebo básničku směřovanou na problémové hlásky. Zkuste si svůj jazýček procvičit společně s námi – říkáme si písmeno V.

Věrka vždycky ráda vaří,
Nepromarní chvíličku,
Včera večer s vážnou tváří
uvařila vidličku.

I nadále pokračuje sběr pomerančové kůry, jeho konec bude včas oznámen.

Marcela Blažková

Rodičovský ples

V sobotu 25. 2. 2006 pořádal Klub přátel dětí při ZŠ Sopotnice již tradiční rodičovský ples. Ten zahájili žáci 9. třídy originálním předtančením, které nacvičili pod vedením paní učitelky Korábové. K tanci a poslechu hrála skupina Index. Bylo připraveno malé občerstvení v podobě jednohubek a

preclíků, i bohatá tombola.

KPDŠ děkuje sponzorům za dary do tomboly. Velké poděkování patří žákům, učitelům a všem, kteří nám ochotně pomohli při přípravě jednohubek a s organizací plesu.

za KPDŠ Marcela Blažková

Dějepisná soutěž – únor – červen

Vybraní žáci 8. třídy se účastní celostátní soutěže „Co víš o československých legiích“. Oba dva – Jan Papáček i Jiří Martinec (po udělení divoké karty) – postupují do dalších bojů. Výsledky jejich snažení budeme nadále usilovně sledovat.

Mgr. František Zeman

Na výstavě

Dne 28. března 2006 navštívili žáci školy zajímavou výstavu Sopotnice v krajkách. Ocenily ji především starší dívky, které se účastní vyučovacího předmětu domácnost. Z vlastní zkušenosti už o ručních pracích vědí své. Tolik krásy a umu našich krajkářek dokázalo však – alespoň na chvíli – ztišit i ty nejneposednější chlapce. Děkujeme za příkladnou ukázkou úcty k práci našich předků i současníků.

Okresní kolo PDR

21. února soutěžili v recitaci v Ústí nad Orlicí žáci 7. třídy ve III. kategorii o postup do krajského kola. Žádnému z tříčlenného družstva se to sice nepovedlo, ale mezi žáky z gymnázií a ZUŠ velmi dobře obstáli. Školu reprezentovali: Tomáš Blažek, Lucie Makaloušová a Jitka Plíhalová.

22. února ji následovala IV. kategorie. Za 8. třídu vystoupili Jan Papáček, Aneta Panušová a Hana Jarešová. Svým soupeřům byli skvělými protivníky. Svědčí o tom i čestné uznání, které vybojoval Jan Papáček, což prakticky znamená 2. místo v okresním kole.

Občanská výchova netradičně

6. 3. 2006 se žáci 2. stupně ZŠ Sopotnice zúčastnili mimořádně zdařilé besedy s poslancem za Pardubický kraj panem Pavlem Severou. V zasedací místnosti obecního úřadu zažili zajímavé setkání s člověkem, který jim poutavým způsobem předával aktuální informace o demokratickém systému v České republice. Nechyběla videoprezentace doplněná četnými příklady z každodenního života občanů, rodin, žáků. Za necelé dvě hodiny děti pochopily náplň práce starosty, rady a zastupitelstva obce, politické členění státu, rozdíl mezi Poslaneckou sněmovnou, Senátem, Parlamentem a Vládou České republiky. Seznámily se s demokratickými systémy ve světě, přitom si zasoutěžily a dozvěděly se odpovědi na své zvědavé dotazy.

Divadelní představení v Pardubicích

29. března 2006 se konečně uskutečnilo již několikrát z různých příčin odložené divadelní představení pro žáky 7., 8. a 9. třídy. Děti dostaly příležitost seznámit se s klasickou hrou W. Shakespeara Romeo a Julie v zajímavém podání pardubických i hostujících herců.

Dobové kostýmy, kvalitní herecké výkony, výborná scénická hudba, lehce aktualizované dialogy i příjemné prostředí pardubického divadla přispěly ke spokojenosti žáků i učitelů.

Mgr. Eva Raková

Náš lyžařský zájezd

V neděli 12. února žáci 7. třídy naložili autobus pana Hovorky a vyrazili na týdenní lyžařský výcvik. V Kačerově nás již čekalo pásové vozidlo Lavina, které odvezlo celou naši výbavu na Šajtavu.

Chata byla zapadaná sněhem takřka až po komín. Po krátkém ubytování jsme všichni vyrazili do boje s přívalem sněhu na sjezdovce, kde několik dní nikdo nelyžoval. Na lyžařský výcvik jsme byli rozděleni do dvou družstev. Jedno vedl pan učitel Adam Fikejs a druhé paní ředitelka Vašková. Dopoledne byl vždy sjezdový výcvik a odpoledne běžecký. Po odpolední svačině jsme se scházeli v jídelně, abychom se dozvěděli něco z historie a teorie lyžování. Každý den po večeři byla společná zábava v jejíž organizaci jsme se všichni vystřídali.

Vyvrcholením našeho výcviku byl celodenní výlet na Velkou Deštnou

(škoda jen, že na hřebenech byla velká mlha a zavřený kiosek s občerstvením) a závody ve slalomu.

Výsledková listina závodů ve slalomu

Chlapci

1. Tomáš Blažek
2. Lukáš Pinkava
3. Ondra Sivak
4. Michal Beneš
5. Jan Krčmář

Dívky

1. Lucie Martincová
2. Bára Martinková
3. Tereza Kiselová
4. Jitka Plíhalová
5. Diana Podolská
6. Marcela Kočová
7. Lucie Makaloušová
8. Hana Cabalková
9. Bára Siegllová
10. Kristýna Brožková
11. Veronika Krejčířová

Den knihy v ZŠ

Na čtvrtek 23. 3. 2006 se celá naše škola dlouhodobě připravovala. Žáci všech tříd i učitelé si vyzkoušeli moderní způsob výuky – tématický projekt. Byl věnován českému jazyku, literatuře, knihám, knihovnám a knihovnictví vůbec, kráse mluveného i psaného slova, besedám o knihách, nechyběly nejrůznější soutěže.

Děti si vyzkoušely při hrátkách se slovy práci básníka, učily se vyjadřovat svůj názor na přečtenou knihu, zamýšlely se nad sebou a svým čtenářstvím či nečtenářstvím, shlédly celou řadu výstavek knih, časopisů, nástěnek. Procvičily si a dobře se pobavily při předvádění jazykolamů, komunikačních her a dalších zábavných činnostech.

Den knihy zásadním způsobem vylepšila beseda se spisovatelem a prodejní výstava levných knih, kterou mohla využít i široká veřejnost. První i druhý stupeň navštěvovala celá řada hostů z řad rodičů i bývalých učitelů. Žáci pro ně předem připravili pozvánky a programy. Starší žákyně pod vedením paní učitelky zhotovily vkusné diplomy, čestná uznání a poděkování na počítačích. O pamětní listy se postarali vyučující a pedagogický asistent z 1. stupně.

V předstihu většina tříd navštívila některou z knihoven – školní, obecní nebo městskou.

V době odpoledního vyučování se uskutečnilo školní kolo jubilejního 10. ročníku Přehlídky dětských recitátorů. Slavnostní příležitost, tématická výzdoba, milí hosté, hudba, kvalitní výkony recitátorů, fotografování vítězů, knižní odměny, diplomy i slova uznání za dlouhodobou přípravu celého Dne knihy. Snad vznikne i sborník nejzdařilejších prací z vlastní tvorby žáků ...

Výsledky přehlídky dětských recitátorů

1. stupeň: 1. třída (mimo soutěž) Jiří Novák

I. KATEGORIE (2. a 3. ročník)

1. Václav Jareš
2. Hana Peterková
3. Martin Panuš

II. KATEGORIE (4. a 5. ročník)

1. Štěpán Bukáček
2. Petr Martinec
3. Adéla Kiselová

2. stupeň:

III. KATEGORIE (6. a 7. ročník)

1. Barbora Martinková
2. Michal Beneš
3. Tereza Kiselová

IV. KATEGORIE (8. a 9. ročník)

1. Markéta Plíhalová
2. Pavel Janisch
3. Martina Kalousková

Vítězům blahopřeji, žákům i učitelům děkuji za spolupráci a nápaditost při přípravě Dne knihy.

Mgr. Eva Raková

Sběr papíru

Od pondělí **10. dubna 2006** bude znovu zahájen **sběr starého papíru**. Lidé, kteří by chtěli nepotřebný papír odevzdat, mohou ho umístit na školní dvorek.

Výstava SOPOTNICE V KRAJKÁCH ...

Po pěti dnech, ve středu 29. března 2006 skončila úspěšně výstava nazvaná SOPOTNICE V KRAJKÁCH. Připravila ji místní osvětová beseda pod záštitou obecního úřadu.

Vernisáž výstavy proběhla v pátek 24. března od 18 hodin v zasedací místnosti obecního úřadu. Pořadatelé výstavy shromáždili po půlroční přípravě a návštěvníkům představili práce více než padesáti místních krajkářek různých generací. K vidění bylo 42 fotografií, 67 krajkových obrazů, 59 kusů krajkové bižuterie, 105 kusů užití krajky, 63 dalších paličkovaných drobností a ještě mnoho dalších krajkářských výrobků a pomůcek pro krajkářky. Všechny zaujaly tzv. „šajny“, skleněné koule, naplněné vodou, které krajkářkám zesilovaly světlo svíčky.

Vernisáž proběhla při účasti více než devadesáti návštěvníků. Hudbou ji doprovodili místní hudebníci Zdena Felgrová, Josef Martinec a Josef Vondráček, kteří přednesli skladbu Ignáce Pleyela a Menuet z Mozartovy Malé noční hudby. Krátce promluvili Miloslav Coufal, ředitelka Muzea krajky Vamberk paní Marie Hulcová a starosta Ladislav Martinec. Příjemným překvapením pro všechny účastníky byla módní minipřehlídka, připravená místními dívkami. V rolích manekýnek se představily Nela Šubrtová, Eva Horáčková, Veronika Samková a Lucie Zemanová, které pod vedením Anety Jeníčkové předvedly krajkové módní doplňky. Svého úkolu se zhostily s roztomilou grácií a byly odměněny vřelým potleskem. Následovalo promítání sestřihu snímků o sopotnických krajkářkách, které připravil Josef Hradecký. Promítalo se na velké plátno. Po celou dobu vernisáže seděly za svými poduškami Věra Černochová a Simona Vítková, které předváděly paličkování. Návštěvníkům vernisáže bylo nabídnuto malé občerstvení v podobě koláčů a vína.

V průběhu pěti dnů zavítalo na výstavu 386 návštěvníků. Je to největší návštěva ze sedmi dosud uspořádaných výstav. Vedle místních zájemců na výstavu přijeli návštěvníci z Hradce Králové, Kostelce nad Orlicí, Vamberka, Rychnova nad Kněžnou, Merklovic, Záměle, Potštejna, Vrbice, Bohousové, České Rybné, Českých Libchav, Libchav, Ústí nad Orlicí, Žamberka i z Prahy. Možná byli někteří i odjinud. Nebylo ani možné všechny zaregistrovat.

Pořadatelé vydali při příležitosti výstavy stejnojmennou brožurku SOPOTNICE V KRAJKÁCH. Pokusili se v ní zachytit všechny dostupné informace o krajkářské tradici v naší obci, která trvá už téměř 370 let. O brožurku byl značný zájem.

O úspěch výstavy se zasloužil realizační tým, který vytvořily krajkářky Růžena Záluská a Marie Skučková a pánové z osvětové besedy Josef Hradecký, Luboš Langr, Jan Kašpar, Zdeněk Syrový a Miloslav Coufal. Poděkování patří všem, kdož podpořili realizaci výstavy svými sponzorskými dary. Jejich seznam je uveden v závěru brožurky. Stejně tak jsme vděční všem jednotlivcům i rodinám, které naplnily výstavu množstvím krajkových výrobků. Bylo jich tolik, že ani nebylo možné všechny vystavit. S výstavou významným podílem pomohlo Muzeum krajky Vamberk, krajkářská škola ve Vamberku i podnik Vamberecká krajka Vamberk. Společným úsilím a pochopením mnoha lidí se podařilo úspěšně realizovat další ze záměrů Osvětové besedy Sopotnice.

mc

Osvětová beseda a Sopotnická dechovka připravují...

Na některý z podzimních měsíců (září - říjen) osvětová beseda připravuje **komorní koncert**. Termín bude včas oznámen obvyklým způsobem.

Promítání videozáznamů a starších filmů připravuje Josef Hradecký na konec dubna.

Na polovinu prázdnin je plánován **16. Festival amatérských filmů** u Hradecků na zahradě.

I přesné termíny těchto akcí budou včas oznámeny.

Sopotnická dechovka, která loni úspěšně oslavila 200 let trvání dechovky v obci, připravuje reprízu loňského koncertu. **Koncert sopotnické dechovky** se uskuteční opět v letním areálu U Šafářů a bude to počátkem června 2006. Sledujte plakáty!

Koncert Sopotnické dechovky v Doudlebách nad Orlicí byl přeložen z původního termínu v lednu na neděli 30. dubna 2006 a uskuteční se v nafukovací hale na tamním hřišti od 14,00 hod.

Naše dechovka byla pozvána k vystoupení do Ústí nad Orlicí na akci **Město v pohybu**. Na náměstí v Ústí vystoupí v červnu 2006.

Dorty opět na Josefa ...

Agilní Klub žen v Sopotnici opět po roce připravil prodejní výstavu dortů. Konala se v tradičním termínu, v sobotu 18. března 2006 ve školní jídelně. Bylo to den před svátkem Josefů. Zatímco jindy v tuto dobu už bývá jaro v plném proudu a vše kvete, letos bylo ještě všude plno sněhu. Devět členek Klubu připravilo na 70 dortů a dortíků různých tvarů, srnčí hřbety a mnoho druhů drobného pečiva. Na dortech byly nápisy „Ať žije Josef“, „Pepovi“, „Pepíčku, Pepíčku“, „Žofko, zatop!“ a podobně. Stoly, plné dobrot, byly vkusně ozdobeny.

Bohužel, návštěvníků výstavy bylo letos o něco méně, než jiné roky. Ani všechno, co dovedné ruce žen připravily, se neprodalo. Je to jistě škoda, ale není každý rok stejný. Snad se nenechají ženy odradit a za rok nás opět pozvou na svou výstavu dortů.

cm

Sopotnický masopust

I v letošním roce prošel, za účasti muzikantů, naší obcí masopustní průvod. Po loňské úspěšné premiéře se organizátoři rozhodli tuto „veselici“ zopakovat. I přes velké pochybnosti se nakonec počasí vydařilo, takže účastníci průvodu nezmokli a dokonce trasu průvodu oproti minulému roku prodloužili, aby tak muzikanti mohli zahrát více občanům. Někteří, podle zvyku, pohostili účastníky průvodu něčím pro zahřátí, děti dostaly bonbony a u pana starosty byly dokonce připraveny i koláčky. Průvod byl zakončen u hospody „U Šafářů“, kde si děti zasoutěžily, občerstvily koblíhou a teplým čajem. V sále hospody pak Masopustní odpoledne pokračovalo vyhodnocováním nejlepších masek, což byl velice těžký úkol pro porotu. Masky byly všechny opravdu zdařilé, a proto i ty, co se neumístily na prvních místech, dostaly sladkou odměnu. Masopustní veselí pokračovalo za vyhrávání hudby až do večerních hodin. Děkujeme všem, kteří toto masopustní odpoledne ať už finančně, nebo i vlastní pomocí a účastí podpořili a obzvlášť veliký dík patří „naším muzikantům“, kteří po celou dobu masopustní průvod doprovázeli a vytvořili tak skvělou atmosféru.

Dita Hájková

Myslivecký spolek

Vážení spoluobčané, dovoluji vám abych vás pozdravil jménem mysliveckého spolku Sopotnice a poděkoval vám za přízeň, kterou jste nám projevíli na našich dvou akcích v loňském roce. Ve spolupráci s červeným křížem jsme pořádali dne 27. července 2005 zábavnou akci nejen pro děti na ukončení prázdnin. Za přispění krásného počasí se akce uskutečnila ve venkovních prostorách myslivecké chaty, kde se pořádaly zábavné soutěže pro děti. Bylo zde také pro zájemce vyhrazeno místo pro střelbu ze vzduchovky. Byl vybudován taneční parket a k tanci a poslechu hrála hudba pana Folka z Českých Libchav. O pitný a jídelní režim se starali členové mysliveckého spolku za přispění Jaroslava Matouška.

Druhou akcí, kterou myslivecký spolek pořádal, byla poslední leč. Konala se 26. listopadu 2005 v pohostinství u Barvínků. Za přispění mnoha sponzorů a mysliveckého spolku byla velice bohatá tombola, ve které samozřejmě nesměla chybět zvěřina jako například bažanti, kačeny, zajíc a první cena sele prasete divokého. Na této akci k tanci a poslechu hrála hudba Jaroslava Zími z Potštejna.

V letošním roce 2006 myslivecký spolek připravuje předběžně asi tři zábavné akce. První by se měla uskutečnit začátkem července, druhá asi koncem srpna a na listopad je plánovaná poslední leč.

Na závěr mi dovoluji, abych vám popřál hodně zdraví a mnoho krásných a slunečných dní po této dlouhé zimě.

Komprš Jiří, předseda mysliveckého spolku

Ze sportu

SK Humparek

První sníh se objevil už v polovině listopadu, ale k lyžování to zdaleka nebylo. Zmizel, napadl a znovu zmizel. Lyžařská sezóna začala na Humparku až o Vánocích, přesněji 27. prosince 2005. Pak už sníh vydržel a sezóna byla pěkně dlouhá, vydržela až do poloviny března. Na Humparku se konalo několik akcí pro veřejnost. Samozřejmě, vedle pravidelného provozu vleku a chaty.

Sportovní odpoledne pro děti se konalo v sobotu 14.1. 2006. Připraveny byly soutěže a hry na sněhu s odměnami pro účastníky.

V sobotu 28. ledna 2006 se uskutečnila recesistická akce „Sjezd

Humparku na čemkoli“.

Bylo to již počtvrté. Na startovní listině se objevilo 14 „strojů“, některé velmi důmyslně sestavené. Jak už bývá pravidlem, „stroje“ a jejich jízdu hodnotila odborná komise, která pak vyhodnotila „Nejvyvedenější stroj“, „Nejrychlejší stroj“, „Nejoriginálnější stroj“. Byly uděleny i „Ceny útěchy“ a „Zvláštní ceny“. Soutěžilo se v kategoriích „Děti“ a „Dospělí“.

Nejúspěšnější účastníci akce obdrželi diplomy a odměny. Na chatě už začala vyhrávat hudební skupina Basa band. Na svahu utichal ruch, ale na chatě bylo stále plno.

Karneval na sněhu s Krulišákem proběhl o čtrnáct dní později, v sobotu 11. února 2006. Pořadatelům se přihlásila 21 maska, většinou děti a jen čtyři dospělí. Po prezentaci absolvovaly masky zábavnou jízdu a porota bedlivě masky sledovala a hodnotila, aby později mohla vyhlásit nejlepší. Hlavní atrakcí odpoledne však byl příjezd *Krulišáka*, vládce pohoří Králického Sněžníku. Postrádal však svou partnerku Rozvodnici, která pro zaneprázdnění nemohla přijet. Krulišák sjel na lyžích Humparek a u chaty byl přivítán tradičním způsobem, chlebem a solí. Pak promluvil k přítomnému publiku a nechal se fotografovat s každým, kdo měl zájem. Následovalo vyhlášení nejlepších masek, při němž Krulišák asistoval. Na závěr ještě zazpíval hymnu Králicka (Jak ti dupou králíci,...) a pak se všichni odebrali do chaty, kde už byla připravena hudební skupina Basa band. To už opět začalo venku sněžit a sníh zahnal zbytky lyžujících do chaty. Tam bylo velmi útulno. Krulišák, jinak Láďa Hejtmanský z Králík, si zazpíval i se skupinou Basa band a přidala se k němu celá chata. Veselá zábava probíhala dlouho do noci.

Letos poněkud později, až 4. března 2006, se na Humparku uskutečnily závody v obřím slalomu. Startovní pole bylo letos méně početné, neboť na škole právě byly chřipkové prázdniny. Do startovních listin bylo zapsáno pouze 30 závodníků ve čtyřech kategoriích. Jelo se jen jedno kolo obřího slalomu.

Ml. žákyně : 1. Hanička Peterková, 2. Nikola Burdová, 3. Aneta Vyhnálková
St. žáci : 1. Pavel Kuběnka, 2. Vojtěch Vondráček, Martin Pinkava
Ženy : 1. Michaela Martincová, 2. Lucie Martincová, Lenka Diblíková
Muži : 1. Martin Vítek, 2. Mirek Kosek ml., 3. Tomáš Růžička (mimo soutěž si trať sjeli také dva snowboardisté).

Závod v obřím slalomu byl poslední akcí lyžařské sezóny na Humparku. Ještě se stále lyžovalo, ale zájem u lyžařů už byl menší. Sezóna byla přece jen nezvykle dlouhá.

Podrobné hodnocení přineseme v příštím čísle SZ.

mc

Bezkontaktní hokej

V 1. čísle letošního SZ jsme informovali o tom, že naši hokejisté po základní skupině postoupili do II. ligy soutěže. Dnes přinášíme výsledky zápasů, odehraných koncem ledna, v únoru a počátkem března.

Tygři TJ Sopotnice – HC Hornets Záměš	6:3
Tygři TJ Sopotnice – Skala team Ústí	2:4
Žamberští kanci – Tygři TJ Sopotnice	7:2
TJ Sokol Líšnice – Tygři TJ Sopotnice	3:5
Tygři TJ Sopotnice – Pašáci Jehnědí	4:2
Tygři TJ Sopotnice – Rieter Tooling Hnátnice	0:2
Berentzen Ústí - Tygři TJ Sopotnice	výsledek chybí

Ve II. lize odehrálo naše mužstvo 7 zápasů, z toho 3 vítězně, jeden nerozhodně a 3 zápasy skončily porážkou. V tabulce se Tygři TJ Sopotnice umístili na 4. místě, celkově na místě 12.

Konečná tabulka :	9. Rieter Hnátnice	7	5	2	0	28:8	12
	10. Žamberští kanci	7	4	2	1	38:20	10
	11. Hornets Záměš	7	4	1	2	28:23	9
	12. Tygři TJ Sopotnice	7	3	1	3	22:24	7
	13. Berentzen Ústí	7	2	1	4	37:29	5
	14. Sokol Líšnice	7	2	1	4	20:39	5
	15. Pašáci Jehnědí	7	2	0	5	28:41	4
	16. Skala team Ústí	7	2	0	5	21:38	4

mc

Z turistiky ...

Tradičně zahájili členové odboru KČT TJ Sopotnice a další příznivci turistiky rok **Novoročním výšlapem**. Letos to byl již 23. výšlap a sešlo se na něm 12 turistů.

O týden později, v sobotu 7. ledna 2006, se již poosmé vydali turisté **Do Králík za betlémem**. Dvacet účastníků této akce si prohlédlo krásný, pohyblivý betlém rodiny Hejtmanských, posedělo při malém občerstvení v jejich obývacím pokoji a pak se vydali na procházku na Hedeč. Celodenní výlet se při pěkném počasí všem líbil.

Výroční členská schůze odboru se uskutečnila v Potštejně v restauraci

Pod lipami 27. ledna 2006 při účasti dvanácti členů a dvou omluvách.

Odbor turistiky TJ Sopotnice inicioval obnovení přerušené tradice jarního zahájení turistické sezóny a sám bude jeho pořadatelem. **Zahájení turistické sezóny 2006 v regionu Orlickoústecko se uskuteční v neděli 9. dubna 2006 v areálu Domova pod hradem na Žampachu.** Zahájení srazu je plánováno na 11,00 hod. Účastníkům bude vyhrávat hudební skupina, v programu je prohlídka areálu Domova. Všichni účastníci obdrží Pamětní list. Občerstvení je zajištěno. Turisté zvou všechny k účasti. Na Žampach to není tak daleko.

34. ročník pochodu Přes tři hrady a 22. ročník cyklojízdy Přes tři hrady na kole zve k účasti v sobotu 6. května 2006.

O čtrnáct dnů později, v sobotu 20. května 2006 pořádá náš odbor v Ličně 4. ročník cyklojízdy **Ličenské kolečko.**

Každoroční **zájezd do zahraničních hor** s náplní vysokohorské turistiky (letos to bude 31. zájezd) je směřován do pohoří Alp, na Grand Paradiso v Itálii a Rakousku. Uskuteční se v červenci 2006.

Na slavnostním vyhlášení nejlepších sportovců okresu Ústí nad Orlicí za rok 2005 dne 1. února 2006 byl nejlepším cvičitelem turistiky vyhlášen člen odboru KČT TJ Sopotnice **Josef Diblík.**

Začíná fotbalové jaro

Fotbalové soutěže měly začít o víkendu 8. a 9. dubna 2006. S ohledem na nedobré fotbalové terény po dlouhé zimě, zrušil okresní fotbalový svaz všechna utkání prvního kola, které se překládá na pondělí 8. května (st. svátek). Hrát by se tedy mělo začít druhým kolem o víkendu 15. a 16. dubna (Velikonoce). Budou-li ovšem již terény způsobilé.

Sopotničtí fotbalisté se na jarní sezónu připravovali a sehráli několik přípravných zápasů.

11. 3. Sopotnice – Rybník 2:0 (0:0)

Hrálo se na umělé trávě v Letohradě, střelci: M. Vidlička, D. Zeman.

18. 3. Choceň B – Sopotnice 6:2 (4:0)

Hráno v Chocni, branky: R. Špaček a M. Stárek.

26.3. Sopotnice – Těchonín 2:0 (1:0)

Hráno v Letohradě za umělého osvětlení.

2.4. Sopotnice - Brandýs n.Orl.

Hráno po uzávěrce SZ.

Mužstvo absolvovalo jarní soustředění ve dnech 3. - 5. března v Jamném nad Orlicí.

Okresní fotbalový svaz stanovil našemu oddílu podmínku, že na zahájení jarní sezóny musí být k dispozici alespoň nové šatny pro hosty, jinak nepovolí hrát mistrovské zápasy v Sopotnici. Výbor oddílu vyzývá všechny své členy ke splnění pracovní povinnosti, aby podmínce bylo vyhověno. Odehrát všechna soutěžní utkání na cizích hřištích by bylo pro mužstvo krajně nepříznivé.

Rozlosování :	16.4. Sopotnice – Sruby	16,30 h
	22.4. Červená Voda – Sopotnice	
	30.4. Sopotnice – Verměřovice	17,00 h
	7.5. Luková – Sopotnice	
	8.5. Tatenice – Sopotnice	
	14.5. Sopotnice – Jablonné n. O.	17,00 h
	21.5. Těchonín – Sopotnice	
	28.5. Sopotnice – Mistrovice	17,00 h
	4.6. Lanškroun B – Sopotnice	
	11.6. Sopotnice – Albrechtice	17,00 h
	17.6. Kerhartice – Sopotnice	

Utkání Sopotnice – Němčice a Sopotnice – Sloupnice byla předehrána na podzim.

V uvedeném rozlosování může dojít ke změnám. Sledujte plakáty a hlášení obecního rozhlasu. Připomínáme, že naše mužstvo je po podzimu na 3. místě, pouhé 3 body za oběma vedoucími celky. (Lanškroun B a Verměřovice)

Přejeme našim fotbalistům hodně úspěchů, na domácí půdě plný bodový zisk a slušné návštěvy.

mc

Z naší historie

Sopotnická „měšťanka“ oslaví 60 let trvání - 1. část

V letošním roce (2006) si připomeneme šedesát let od otevření újezdní měšťanské školy v Sopotnici. Je to výročí velmi vhodné k připomenutí historie vzniku školy, neboť už asi málokdo vzpomene, kolik úsilí stál tento počín tehdejší představitel obce, z nichž už nikdo není mezi námi. Poměrně podrobné zprávy nacházíme v obecní kronice, kterou tehdy psal řídící učitel František Frydrych, tehdy už ve výslužbě. A snad proto, že byl učitel, zanechal dost podrobnou informaci o mnohdy až dramatických událostech kolem otevření měšťanské školy v Sopotnici. Vždyť pan řídící byl u všeho dění, byl v delegacích, které jezdily po úřadech, přesvědčoval rodiče v okolních obcích, aby své děti posílaly do Sopotnice a ne jinam. Můžeme tedy jeho zápisům věřit, neboť jsou tak říkajíc „z první ruky“.

Kdy vznikla první myšlenka na měšťanku v Sopotnici, obecní kronika zmiňuje pouze zběžně. Měl by to být rok 1934. Tehdy obec podávala po dvakrátě žádost o zřízení měšťanské školy u zemské školní rady a v delegaci, která se žádostí do Prahy odjela, byli starosta obce Sopotnice Josef Prachař, pan řídící Frydrych a předsedové místních školních rad z České Rybné J. Martinec a z Českých Libchav František Strnad. Tato zmínka však pochází až z roku 1946.

Léta běžela, v Sopotnici byla stále jen obecná škola a mládež musila do měšťanky dojíždět buď do Doudleb nad Orlicí, či do Vamberka. V letech druhé světové války nebylo na měšťanku ani pomyšlení. Teprve, když válka skončila, přišla na pořad dne opět měšťanka. V osvobozené vlasti se poměry změnilly, vznikaly nové instituce, nové úřady. Situace však nebyla tak jednoduchá, jak by se na první pohled zdálo. Sopotnice ležela na hranicích okresů a naději na měšťanku si dělaly i jiné obce, se Sopotnicí sousedící. Ty však patřily k jiným okresům a v tom byla právě potíž. Představitelé tehdejších okresů podporovali žádost právě té své obce. O koho se jednalo? Především tu byl Potštejn, městys známější než vesnice Sopotnice. To je okres Rychnov nad Kněžnou, stejně jako Sopotnice. Pak je tu Bohousová, ležící v okrese Žamberk. O měšťanku jevily zájem i České Libchavy z okresu Ústí nad Orlicí. A aby to nebylo málo, ve hře byla ještě Malá Lhota. Ta leží sice poněkud stranou, ale šlo o žáky z Polomi. Samozřejmě už tehdy počet zapsaných žáků hrál v boji o měšťanku podstatnou roli. Rozhořel se boj kdo z koho. Kdo bude vítězem? Jistě při tom svou roli hrály i vlivné známosti na

vyšších úřadech. Ne, o úplatcích se kronika nezmiňuje, ale ne snad proto, že by ještě tehdy neexistovaly. Odjakživa platilo, že „známost je lepší, než poplužní dvůr“.

Podívejme se tedy do obecní kroniky, jak soupeření probíhalo.

První poválečná zmínka o měšťance v Sopotnici pochází z 2. února 1946. Uvádí, že politické strany v obci pořádaly společný ples v Grundově hospodě, jehož čistý výnos 13 269,- Kč byl vložen do kampaňky ve prospěch zřízení měšťanské školy.

V polovině března 1946 zavítal na návštěvu Rychnova nad Kněžnou tehdejší ministr školství Zdeněk Nejedlý. Místní národní výbor v Sopotnici (MNV) vyslal do Rychnova deputaci, aby ministrowi Nejedlému tlumočila přání všeho obyvatelstva o řízení měšťanské školy. Deputaci vedl řídicí učitel v.v. František Frydrych. Deputaci se sice nepodařilo s ministrem mluvit, ale předala příslušné memorandum ministrowi tajemníkovi.

30. srpna 1946 přišla z okresního školního výboru v Rychnově nad Kněžnou MNV a místní školní radě velmi potěšující zpráva. Podle ní zemská školní rada v Praze, výnosem z 20. srpna 1946 povolila v Sopotnici měšťanskou školu. Vyučování má započítí 1. září 1946. Myslíte si, že bylo vyhráno? Zdaleka ne. V Sopotnici ihned sice začaly přípravy na otevření měšťanky, ale události se ještě měly zamotat.

V sobotu 31. srpna přijeli do obce okresní školní inspektor Nouza a osvětový referent ONV v Rychnově Josef Mojžíš, aby osobně podali zprávu a úředně zařídili vše, čeho je k otevření měšťanky zapotřebí.

Zatím se zpráva o zřízení měšťanky v Sopotnici roznesla po okolních obcích. Nejvíce byl překvapen Potštejn, který už dříve vyhlásil místním rozhlasem, že měšťanská škola byla povolena právě jemu. Podobně byly zklamány České Libchavy, neboť i tam již rozhlásili, že měšťanka bude v jejich obci. Ani v přífařené obci Česká Rybná nebylo tolik nadšení.

V neděli 1. září 1946 nastalo v okolí pravé pozdvižení proti Sopotnici. Třebaže v Českých Libchavách i v České Rybné slíbili členové MNV i místních školních rad, že vyzvou rodiče, aby posílali své děti do měšťanky v Sopotnici, zdvihla se z návodu dvou členů v obou obcích silná vlna odporu. V České Rybné svolali v neděli večer schůzi rodičů a na ní rozhodli, že budou děti posílat do Žamberka, kam dosud chodily, když měšťanka nebude v Bohousově.

V pondělí, ve 2 hodiny v noci, vzbudil pan Josef Balaš z Moštárny předsedu MNV Josefa Sejkora, aby spolu s řídicím Frydrychem a Josefem Hradeckým ještě v noci zajeli s ním do České Rybné. Ve 3 hodiny ráno tam

dorazili autem Josefa Hradeckého. Vzbudili předsedu MNV Kulhavého, poslali pro předsedu místní školní rady pekaře Tobišku. Po dlouhém vysvětlování napsal předseda Tobiška výzvu rodičům, aby děti posílali do Sopotnice. Pan Balaš, který poměry v Rybné dobře znal, ještě v 5 hodin ráno obešel rybenské sousedy a odešel od nich se slibem, že děti budou posílat do Sopotnice. Pak pospíchal na zastávku do Bohousové, odkud přivedl tři žáky, kteří chtěli odjet do školy do Žamberka. Jenže hned za Balašem obešel příslušné rodiče sám předseda školní rady Tobiška a rodiče odvrátil od úmyslu posílat děti do školy do Sopotnice. Ráno se do sopotnické měšťanky dali zapsat jen dva žáci z České Rybné.

Ještě k ránu zajeli členové výpravy autem do Českých Libchav k předsedovi MNV Popovi. Ten však nebyl doma, byl na houbách. Jeho paní delegaci sdělila, že u manžela byl předseda místní školní rady Kalousek a žádal, aby libchavští rodiče své děti do Sopotnice neposílali, protože tam měšťanka stejně nebude. Sopotničtí zajeli k jmenovanému Kalouskovi a sdělili mu, že takové jednání je nezákonné. Poté odjeli do Ústí nad Orlicí k řediteli měšťanské školy chlapecké se žádostí, aby žákům z Českých Libchav doporučil měšťanku v Sopotnici. Ředitel slíbil a slib svůj splnil. Potom bylo při zápise v Sopotnici zapsáno 56 žáků a zástupci obce zajeli do Rychnova ke školnímu inspektorovi podat zprávu. Okresní školní inspektor doporučil delegaci, aby se ihned odebrala k zemské školní radě do Prahy.

V týž den děkan P. Josef Bezdíček zašel do České Rybné, aby jednal osobně s rodiči příslušných žáků. Slíbil jim, že když pošlou děti do školy v Sopotnici, vymůže on rybenským 70 000,- Kč z katolické akce na stavbu kaple v České Rybné. Rodiče druhý den poslali do školy v Sopotnici 18 dětí. Ve středu však 6 žáků opět do školy nepřišlo, protože je ředitelé žamberských škol nepropustili.

V úterý 3. září odjeli předseda MNV Sejkora a řídící učitel v.v. Frydrych do Prahy k zemské školní radě. Školní rada Pluhař je ujistil, že zřízení měšťanské školy v Sopotnici je definitivní.

Podobného ujištění se jim dostalo i na ministerstvu školství a osvěty, kam je uvedl účetní rada Roček, rodák českorybanský a dobrý přítel obce Sopotnice, kam každoročně dojížděl na letní byt. Na měšťanské škole bylo zapsáno 70 žáků. Přišli i žáci ze Žamberka. Vyučuje se pravidelně.

Podle obecní kroniky Miloslav Coufal

Pokračování v příštím čísle SZ.

Z historie naší farnosti - 1. část

Na počátku 21. století už není život vesnice, natož pak města, v naší zemi tak úzce spjatý s kostelem, potažmo farním úřadem. Když se v naší obci řekne fara, vybavíme si budovu s řadou oken, jejíž část využívá základní škola, kde sídlila pobočka lidové školy umění a kdysi také pionýrská klubovna.

Přesto byl farní úřad pro vesnici, v níž sídlil, důležitou částí běžného života. Správce kostela a farního úřadu se nezřídka aktivně zapojoval do dění v obci, měl výrazné slovo ve škole, která byla s touto institucí silně spjata, v obecní radě a podobně.

Sopotnický farní úřad si v letošním roce může připomenout nenápadné, nicméně významné výročí.

Když bylo pražské biskupství (založeno 973 z iniciativy knížete Boleslava I., toho zlého pána, kterému se už víc než tisíc let vyčítá, že zabil svého bratra Václava; v době založení však už vládl jeho syn Boleslav II. a výrazně se v dané záležitosti angažovala jeho sestra Mlada) povýšeno roku 1344 na arcibiskupství, dotklo se to i Sopotnice.

První pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic byl totiž člověk na pravém místě. Nejen, že byl velmi schopný v církevních záležitostech, vynikal ale také jako králův rádce, osobní přítel, diplomat a byrokrat v tom nejlepším slova smyslu. Bylo třeba vnést do zřízení řád a dodržovat jej. A proto nechal Arnošt sepsat seznam farních úřadů, které spadaly pod jeho arcidiecézi, aby, lidově řečeno, věděl, komu šéfuje. Na den 14. 4. 2006 tak připadá výročí 650 let od první písemné zmínky vztahující se k součásti obce Sopotnice – tedy k farnímu úřadu.

Fakt, že sopotnická fara byla zahrnuta do tohoto soupisu, znamená, že musela vzniknout již předtím, neboť plně fungující správa se nevybuduje za týden. Nehledě na to, že k zdejší faře se vztahuje ještě jedna hezká (ale ničím nepotvrzená) pověst, že když Karel, tehdy ještě markrabě moravský, táhnul na Potštejn, aby tu pokrotil pana Mikuláše z Potštejna, který si v okolí cest zřídil výnosnou živnost založenou na lapkovství, na sopotnické faře nocoval. Potštejn totiž samostatný farní úřad dostal až v roce 1856.

Původní fara patrně stála na stejném místě, na kterém se nacházely její mladší kolegyně. Ta stávající je v poměru k tradici vlastně velice mladá, byla postavena po dlouhých průtazích v roce 1903. Starší generace si ještě pamatuje, že byla spojena s kostelem dřevěnou uličkou, aby mohl farář chodit v suchu do kostela.

Protože bývalo zvykem, že ke kostelu a faře náležel určitý majetek, tzv.

záduší, jehož výnosy sloužily k obživě faráře, hrazení výloh a oprav, měl správce úřadu povinnost vykazovat účty. Ve středověku bylo také zvykem, že obyvatelé odvádějí faráři tzv. desátek, neboli desetinu svých výnosů. Nebylo to vždycky možné dodržet. I proto v období třicetileté války (1618 – 1648) a bezprostředně po ní nebyla zdejší fara obsazena a spadala pod město Vamberk. V soupise poddaných, který museli povinně majitelé panství vypracovat, Václav Záruba z Hustířan, držitel potštejnského panství, roku 1651 píše: *„Na tom statku Potenštejnským ve vsi Sopotnice jest kostel založení sv. Zikmunda a fara velice špatná. Farář nyní se vychovati nemůže pro slabý důchody. Nebo odvozovalo se desátku do 30 korcův žita a ovsu tolik. A nyní pak mnoho gruntů pustých se nachází a desátku málo vychází, jest připojena za filiální k Vamberku a kněz Jan Baptista Václav Janovský řádu svatého Františka Ord. Minérům Conunctualium přisluhuje. Při městečku Potenštejně jest kapla založení sv. Vavřince. Při vsi Záměly jest poušť sv. Marka, náleží pak k tomu záduší sopotnickému na dluzích peněz 70 kopgr., kterýžto peníze pro nemožnost lidskou se připomínati nemohou, na hotově se pak nenachází nic, bylo by na opravu chrámu potřeba mnoho. Kráva na nájmu jest jedna. Roly při témž záduší sopotnickým jest pod 15 korcův, i poněvadž velice špatná a malej užitek vydává všechna pustá zůstává. Při kapli potenštejnský sou peníze na dluzích přes 200 kop míš. Ale malá naděje aby se zupomínati mohlo, poněvadž také mnoho na pustých statcích s nachází. Krav na nájmu jest 10, z kterýchžto každoročně po 12 denárů. Z každé se platí a při svatém Marku žádnéjch důchodův se nenachází.“*

Z této doby také s největší pravděpodobností pochází pomístní název „Na Pustině“. Ještě se sluší připomenout, že Václav Záruba se na panství přizemil, za Františku z Grambu, dceru Magdaleny Reichlové z Meldeku, zakladatelky krajkářské tradice ve východních Čechách. Proslul svou bezohledností k poddaným, vymáhal na nich neúnosné roboty.

Jeho synovi Františku Karlovi se až roku 1712 podařilo obnovit farní úřad v Sopotnici, k čemuž máme doklad v podobě obnovovací listiny s dochovanými pečetěmi a také opravil zpustlý kostel a vystavěl barokní márnici. Ta jediná si uchovala pokud možno původní vzhled, zatímco z nové kostelní lodě, která navazovala na gotický presbytář, nejstarší část kostela, do dnešní doby zůstal pouze portál se zárubovským znakem, který byl zachován i po přestavbě v roce 1912.

Jak vypadal původní kostel, nevíme. Ale předpokládáme, že to byla dřevěná stavba, taková, jakou byli lidé tehdy schopni vystavět. Na místě, kde dnes stojí, jsou doloženy nálezy mezolitických artefaktů a keramických

střepů z poloviny 13. století.

Po znovuoobnovení fary byly z Vamberka přeneseny na faru matriky, ta nejstarší byla založena roku 1677. Matriky i pozemkové knihy, které jsou vedeny od roku 1614 (Rychta sopotnická – nejstarší písemná památka, která se týká bezprostředně obce, jako takové) a nová pozemková kniha, založená Františkem Karlem v roce 1690 (resp. 1686) jsou uloženy v Státním oblastním archivu v Zámrsku. K faře však patřila neodmyslitelně farní kronika a tu máme od obnovení fary dochovanou a vedenou až do roku 1950.

Farní kronika je ve dvou svazcích vázaných v kožené vazbě uložena v Státním okresním archivu v Ústí nad Orlicí. Starší zápisy jsou v německém a latinském jazyce, další jsou v češtině. Vedena byla obyčejně farářem nebo jeho kaplanem.

Farní kronika - Gedenkbuch der Pfarre Sopotnitz 1836 - je pro dějiny nejen farnosti, ale i obce o to důležitější, že obecní kronika je vedena až od roku 1923, kdy byl zákon o povinnosti vést obecní kroniky v nově vzniklé republice přijat. A protože faru od kostela nelze odtrhávat, samozřejmě, že nejvíce záznamů v ní se týká oprav na kostele, které probíhaly znovu ve druhé polovině 19. století. Připomeňme jen, že ty poslední jsou datovány na přelom 16. a 17. století, tedy z činnosti Václava Hrzána z Harasova a jeho syna Adama Felixe. Z toho období pochází největší zvon zasvěcený sv. Zikmundovi – 1573 a kazetový strop, předchůdce dnešního, jehož části (střední deska s obrazem patrona kostela) jsou uloženy v muzeu v Kostelci nad Orlicí. Další úpravy, už zmíněné, jsou z éry Františka Karla Záruby.

PŘEHLED SOPOTNICKÝCH FARÁŘŮ OD NEJSTARŠÍCH ZPRÁV

DATA	FARÁŘ	DATA	KOOPERÁTOR
73 1371 -	Bartoloměj z Bydžova		
74 1313 -	Mikuláš		
76 1374 -	Bedřich z Rychnova		
98 1376 -	Petr z Libína		
1493	Štěpán		
znovuobnovení fary			
19 1712 -	Jos. Bohuslav Matyáš		

21	1719 – Jan Matyáš		
38	1721 – Jan Wilém Wagner		
41	1738 – Jan Malý		
46	1741 – Antonín Boch		
63	1746 – Tomáš Kapoun		
95	1763 – Jan Schauer		
1817	1795 - Jiří Císař		
		zřízeno místo kooperátora	
52	1817 – Jan Holoubek	1850 - 55	Frant. Posadoský
70	1853 – František Lyr	1855 - 58	Jan Kopecký
		1858 - 63	Václav Podhajský
		1864 - 70	Jos. Jirčík
71	1870 - administrátor Josef Jirčík		
92	1871 – Jan Kopecký	1871 - 72	Frant. Rufert
		1872 - 92	Václav Vaigl
		1892	Jos. Ettrich
	1892 administrátor Josef Ettrich		
1901	1892 – Václav Vaigl	1892 - 93	Frant. Urválek
		1893 - 94	Vincenc Mencl
		1894 - 95	Augustin Krystián
		1895 - 96	Stanislav Michálek
		1896 - 98	Jan Tichý
		1898 - 1901	Ladislav Hencl
		1901	Fortunát Kořínek
1902	1901 - administrátor Frant. Víša	1901 - 02	Frant. Reinisch

1902 -	Josef Bezdíček
50	
1950 -	Nováček
	Novák
	Bohumír Velebný
	Jiří Mára

Opravy kostela se zdají z dnešního hlediska být náročnou věcí, do níž mají co mluvit památkáři, na kterou přispívá ministerstvo kultury (tedy, mělo by), a která stojí spoustu peněz a všichni jsou šťastni za každou maličkost, která se podařila opravit.

Tento proces v souvislosti s kostelem sv. Zikmunda podle zápisů kronik spíš chvílemi připomíná absurdní frašku. Posuďte sami:

V roce 1836 pořídil farář Jan Holoubek popis kostela. Jeho nástupce pan František Lyer v roce 1858 nechal opravit presbytář, sakristii a hlavní oltář. Jeho obraz byl dosti primitivně malován a dřevo bylo prožrané červotočem. Celkové opravy korunovalo vysvěcení nového oltáře 12. 7. 1859, malovaného akademickým malířem H. Dvořákem z Litomyšle. Zaplatili za něj 374 zl.

Patrně jej ale špatně zabezpečili, neboť tytéž trable přišly znovu, dřív, než bychom očekávali.

Roku 1892 nastoupil na sopotnickou farnost důstojný pán Václav Vaigl, dosud působící v Potštejně. Za devět let, co zde strávil, se při faře vystřídalo šest kooperátorů, o nichž nás kromě farní informuje i školní kronika, neboť tito působili jako katechetové v I. a II. třídě. Z nich se povedl husarský kousek druhému v pořadí, Vincentu Menclovi, který zde působil podle farní kroniky pouze půl roku (1893 – 4) a už byl do ní zapsán jako enfant terrible. Vaigl si zapisuje: „Způsobil mě mnoho trpkých chvil.“

Zlobivý Mencl má ale i kladné stránky. Roku 1893 se spolu s učiteli Oldřichem Müllerem a Františkem Šklíbou pustili do malování presbytáře. Postavili si lešení až ke stropu a přitom „bylo zpozorováno, jak velice chatrný jest dosavadní hlavní oltář sv. Sigmunda..., že jest většinou až na prach spukřelý. Již asi před 40 lety, jak tato pamětní kniha dosvědčuje, byl z milodarů opraven... I pomýšleno na oltář nový.“ (Farní kronika)

A jsme u kořene zla. Mluví se tu o milodarech a potřebě nového oltáře. Sochy jsou červivé, oltář příliš veliký a „ve slohu copařském!“ (= barokním). A to jistě nejsou jediné problémy, protože záhy zjistíme, že neuplyne ani deset let a něco podobného tu bude opět.

1894 se podařilo položit v kostele novou dlažbu a poříditi novogotický

oltář z dílny Josefa Krejčíka. Téhož roku probíhá generální vizitace. 6. května Jeho biskupská milost Ed. Brynych udílí svátost biřmování, vítá ho učitelský sbor i všechna školní mládež. A slibují se opravy.

Ty se ale neuskutečňují a farář si pomáhá jak může. Už předchozí restaurace a nový obraz od Dvořáka byly placeny ze sbírek zdejších občanů, kteří se podíleli na pracích i manuálně. Nynější nový oltář, do nějž byl vsazen Dvořákův obraz, přišel na 850 zlatých, šamotová dlažba na 150. „Tím způsobem nabylo presbyterium vkusného pohledu,“ pochvaluje si farní kronika. Až do chvíle, kdy „slavný patronátní úřad,“ který nepřispěl „ani krejcarem“ žaluje faráře u nejdůstojnějšího Ordinariátu v Hradci Králové. Nic z toho, co se v kostele udělalo, nebylo povoleno patronátním úřadem. Bez jeho svolení byla nová dlažba a oltář nemyslitelné. Ačkoli to neplatili. Patrony jsou svobodní páni Dobřenští z Dobřenic sídlící na potštejnském zámku. Jejich tehdejší hrobka byla pod hlavním oltářem sopotnického kostela, kde byli kdysi pohřbeni i dva zdejší faráři.

Spočinul tu Prokop Dobřenský († 21. 9. 1873 na Potštejně), jeho pětadvacetiletý syn Jiří, příručí při c. k. rakouském velvyslanectví v Madridu († 1882) a Prokopova choť Alžběta rozená Chamaré, vnučka Jana Antonína Harbuval-Chamaré, známého hraběte hledajícího potštejnský poklad († 1883).

Do sporů s neochotným farním úřadem se hned následujícího roku smočili i farníci. Při slavnosti Božího těla roku 1895 se farář Vaigl cítil natolik pobouřen, že obřad přerušil. Tuto nezvyklou situaci zapříčinily spolky. Spolek vojenských vysloužilců a Sbor dobrovolných hasičů.

Vysloužilci existovali v obci od roku 1880, jak uvádí obecní kronika, do roku 1915, kdy končí zápisy ve spolkové kronice; SDH byl založen v létě 1893 a působí dodnes. Oba spolky vedly kroniky, Kronika spolku vojenských vysloužilců (SVV) je v soukromém vlastnictví, kronika SDH byla v 50. letech 20. století odevzdána a odtud je nezvěstná. Po SVV zůstal vyšívaný prapor s obrazem sv. Václava a stuhy z jeho svěcení.

„Proti rozhodnutí b. konsistoře, že veteráni a hasiči mají býti při průvodech s velebnou Svátostí s hlavou odkrytou, dali si hasiči okázale na hlavu“ (FK). Odmítali i pokleknout a pouze salutovali. Poněkud kuriózní situace, pokud si nahlédneme do vysloužilecké kroniky, která popisuje svěcení spolkového praporu, které se konalo stejného roku, nedlouho po zmíněném incidentu ve dnech 29. – 30. 6. Při večerním lampiónovém průvodu bylo zastaveníčko u kmoter praporu, družiček a důstojného pana faráře. Za šest let poté čteme o smrti Dp. P. Václava Vaigla, přispívajícího

člena spolku. Spolek se pohřbu pochopitelně účastnil.

Farní kronika je plná nezakrývané hořkosti. Pod zdejší faru je přifařena i Česká Rybná a její obyvatelé reptají proti Vaiglovi. Přidávají se k nim i paličatí sopotničáci, kteří upřímně řečeno, v této době nemají nejlepší pověst. Pamětní kniha obce Sopotnice (založena 1923) zmiňuje, že zdejší občané mají pověst rváčů, kteří hlavně u muziky neznají bratra. Farní kronika to dokládá kriminálními případy z let 1874 a 76, kdy zemřeli Václav Malý a Josef Sokol na následky bitky. Informuje i o travičské aféře ze zimy 1893, kdy někdo podstrčil Ant. Kubičkovi balíček otrávené krupice a tento po požití kaše z ní zemřel. Ve všech případech uvádí o pachateli pouze výši trestu. Školní kroniky nařikají na neochotu rodičů posílat děti do školy, ty jsou drženy k domácím a zemědělským pracím. Obě udávají neochotu platit poplatky.

Neustálé potíže s kázní, kdy bylo faráři i nadáváno, ústí do rozvleklých sporů a dostávají se k soudu. Farář si stěžuje na to, že někteří farníci užívají zádušní majetek. Jmenovitě se objevuje postava Emanuela Drahoše, prvního sudice, který stanul proti faráři. Jedná se o užívání cest. Respektive o ježdění přes farské pozemky mimo cesty. Tento spor farář prohrává. Není to jenom osobní prohra, vznáší se tu něco mnohem protizákonnějšího než je furiantské počínání Drahoše. Tento Emanuel Drahoš byl u soudu podpořen svojí švagrovou Barborou Hůblovou a právě její svědectví mělo rozhodnout. Kronika nezmiňuje, do jaké míry bylo svědectví prověřeno a jestli se farář odvolal. Tvrdí ale, že Drahoš vyhrál křivopřísežnou výpověď Hůblové. „Patronátní úřad k ochraně zádušního majetku ničeho nečiní. Mám v Sopotnici velmi trpké živobytí,“ nařiká si Vaigl ve kronice. U těchto soudních sporů padlo rozhodnutí, že se na jaře vydají obhlédnout terén na sporné místo. To se skutečně i událo. Nejen Mencl byl tím, kdo faráři způsobil mnohou trpkou chvíli.

Po Drahošovi se vyrojil Svoboda. Z farní kroniky víme, že „rolník Antonín Svoboda se troštuje, že mne odsud vyžene.“ Identita buřiče není blíže určena. Nicméně při jednání obecního zastupitelstva se 1907 objevuje zápis: „Ant. Svoboda uvádí, že slyšel, že Fr. Král z č. 2. skácel 2 stromy na obecním pozemku.“ A dále v roce 1914 je rolníkem Antonínem Svobodou požadována oprava cesty na Křib. Není mu vyhověno z důvodu, že od mlýna (areálu bývalého Orličanu) až po statek Svobody vede po Záhumení více cest. Tuto užívá téměř on sám, je dosti zámožný a „bylo by slušno, aby nelitoval času a sám si ji opravil.“ Jiní oprav nepožadují. Nikde není rovnítko mezi případy, je ale pravděpodobné, že se jedná stále o téhož muže. Svoboda

pro změnu honí přes farské svůj dobytek. A aby toho nebylo málo, farní kronika přidává (bezpochyby Vaiglův) zápis o nepokojích kvůli obecním volbám, které rozvíruje, kdo jiný než Antonín Svoboda. „Tento člověk dělá v obci veliké nepokoje, občany popuzuje a pobuřuje.“ Psal se rok 1899 – 1900.

Nyní by bylo vhodné vrátit se k opravám kostela, neboť ty mají překvapivě se Svobodovými kravami co dělat.

Předešlému faráři (tj. Kopeckému) byla od patronátního úřadu tolerována absence oprav. Vaiglůvi už ne. Některé opravy provedl (oltář, dlažba) a tím proti sobě popudil patronátní úřad. V roce 1897 píše kronika: „A nyní něco, čemu se budou jistě duchovní správcové budoucí diviti! Za to, že z milodarů celý kostel uvnitř byl opraven, takže patron ani krejcaru na to nedal, je farář Vaigl u p. patrona v největší nenávisti.“ Není jasné, jestli tento zápis pochází od zneuznaného Vaigla (obvykle o sobě píše v 1. osobě) nebo kooperátora. Tím je nyní Jan Tichý z Častolovic. Tohoto roku byly pořízeny dva nové oltáře gotického slohu, a to sv. Jan Nepomucký od řezbáře Stutlessera a sv. Josef od St. Ulricha v Tirolsku (?). Podstavce vytvořil Petr Musil, oltářník ze Žamberka. (Nemohl by být příbuzný pana Musila, malíře spolkové opony?)

Patron, který tak nenávidí energického faráře, se tajně domlouvá se Svobodou a Vaigl je osočen, že smíru brání. „Takovýmto jednáním byl farář od patronátního úřadu v pravém slova smyslu zrazen... N. B. Konsistoř sem zdělila, že by se sice mohl smír uzavřít, ale tak, aby neuškodil ani kostelu ani faráři. Zdělila, že nedopustí, aby kostelní pozemky k vůli ... Svobodovi nějakým břemenem stíženy byly, neboť by pak v církevním jmění nerozhodoval příslušný církevní úřad nýbrž Antonín Svoboda.“ (FK) Svoboda se ukázal jako neústupný a zabrala na něj až hrozba pokuty 50 zlatých od c. k. hejtmanství. Teprve roku 1900 přestává honit dobytek přes záduší.

Téměř vzápětí po rozkolu s rolníkem Svobodou se do zamotaného klubka vložila i obec. „Obec Sopotnická již delší dobu usilovala zmocnit se zdejšího hřbitova.“ (FK) Píše se rok 1898 a farář Vaigl je nařčen z kupčení s hroby, jejich nezákonného využívání a špatného zacházení se hřbitovem. Nepomohla mu obhajoba, že existuje zvláštní kniha, která tomu zabraňuje. To není nic menšího než obvinění vznesené starostou Františkem Malým, že na hřbitově jsou překopávány příliš čerstvé hroby a neuctivě zacházeno s ostatky zesnulých; vyslovují se pochybnosti o hygieně a vůbec vedení hřbitova. To už je takový kalibr, že ho nelze jen tak přejít. Občané nesouhlasí s jeho obhajobou a podávají na svého faráře udání. C. k. nadvládnictví

zahajuje trestní řízení proti faráři. Máme čtvrtý spor a třetí soudní řízení do něhož je Václav Vaigl zapleten. Toto navíc probíhá souběžně se sporem Svobodovým. Proti kostelu svědčí 7 či 8 svědků, někdy zpochybnitelných. Jsou to: Antonín Barvínek, Jan Král, Jan Diblík, Antonín Karásek, Anna Holubářová, Malý od Rybné, Malý – stařec 80 ti letý z Hranic (není zcela jasné, nejde-li o jednu osobu; Hranice leží směrem k Rybné), Václav Vašátko z Kostelce.

Ještě tohoto roku staví Petr Musil novou kazatelnu, namísto červivé staré. Do toho vypověděly službu varhany. Farář touží po nových dvou rejstřících do varhan. Jenže potřebných 400 zl. kostel nemá a patron je nedá. Na scénu vstupuje rodina Plocova ze Sopotnice. Daruje 185 zl. a po Velikonocích roku 1900 Antonín Mölzer, varhanář z Kutné Hory varhany opravil, vyčistil a naladil za 200 zl.

Václav Vaigl své soudní spory a trestní řízení prohrává. Hřbitov kolem kostela sv. Zikmunda je převeden pod správu obce, Svoboda se podřídil, ale z toho se pan farář netěší dlouho. Začíná ještě sbírka na věžní hodiny při bohoslužbách, kostelník Josef Prachař se vzdává poplatku, který mu patří ze svateb a pan Ploc opět půjčuje peníze, které jsou mu postupně spláceny. Nové hodiny od hodináře Adamce přišly na 1100 K.

9. července 1901 Václav Vaigl umírá. Pohřeb je vypraven 11. 7. za účasti 22 kněží v čele s J. Ruthem, doktorem bohosloví a čestným kanovníkem z Hradce Králové, bývalým spolužákem zesnulého. V plné parádě se účastní Spolek vojenských vysloužilců, pan farář byl přispívajícím členem.

V příštím čísle se dočtete např. o faráři Josefu Bezdíčkovi a o přestavbě kostela v roce 1912.

Hana Prachařová

Děkujeme všem, kteří přispěli článkem do našeho zpravodaje. Připomínáme zároveň, že uzávěrky jsou vždy poslední den ve čtvrtletí (tedy 31.3., 30.6., 30.9. a 31.12.). Své příspěvky prosíme zasílejte na sopotnickyzpravodaj@seznam.cz, popř. zanechte na CD či disketě (příp. i na papíře) na obecním úřadě. Děkujeme. Redakce

Chyba tisku vyhrazena.

Vydává Obecní úřad Sopotnice. Vychází nepravidelně. Tiskne OÚ Sopotnice.
Tisk povolil OÚ Ústí nad Orlicí. Reg. č. 4/95. Vydáno 5.4.2006